

aandsbøge Børn, i Forstaaelse med, hvad han udtalte i Overensstemmelse med et Ønske, jeg havde forebragt Finansudvalget, hvorledes dette „anflaas“ maa forstaaes, nemlig som en Forøgelse af Beløbet med indtil 20,000 Kr. ud over 40,000 Kr., som Ministeriet i Fjor havde foreslaaet. — Jeg skal lige saa lidt som den ærede Ordfører komme meget langt ind paa Spørgsmaalet om det kongelige Teater, idet jeg om det naturligtvis ikke forundrer mig over, men tværtimod har forudsat, at baade Udvalgets Flertal og dets Mindretal holder den samme Position og altsaa stille de samme Forslag op, som de i en Marrække have stillet op med Hensyn til Indtægts- og Udgiftsposterne, medens jeg jo ogsaa har stillet Forslag op, som meget kendelig afvige derfra, og som ere beregnede paa samme Maade, som man har gjort i en Marrække fra Ministeriets Side. Det forundrer mig som sagt ikke, at Forslagene ere stillede op paa samme Maade fra alle Sider. Jeg mener, at Øjeblikket til at stille dem op paa en anden Maade ikke er kommet endnu; men naar det kommer, skal jeg fra min Side være villig til, ligesom jeg ogsaa haaber, at Udvalget vil være villigt til, at være med til at stille det op paa en anden Maade, naar et Forslag i den Henseende om, hvad der er praktisk muligt og rigtig og opnaaeligt, og hvad der kan tilstræbes og kan naas, fremkommer fra den Kommission, der er bleven nedsat. Uigelom det er Udvalgets Overbevisning, at Balance indtil videre kan og bør naas, er det min Overbevisning, at det ikke kan naas, at det er et Ideal, et umuligt Ideal, et umuligt Maal at opstille og en umulig Pligt at paalægge en Teaterchef, at han skal kunne tilstræbe det. Det vil stille sig anderledes, hvis man i Stedet for at tale om „Teatrets Understud“ vilde benytte Udtrykket „Statens Tilstud“. Jeg mener, at det ikke er muligt at drive et kongeligt Teater med den Opgave, det har nu, uden et Tilstud, der er betydelig større end det, hvortil man fra Flertallets Side har beregnet det. Dette er min Mening, men jeg underordner ganske min Mening under den Undersøgelse, som nu finder Sted netop af dette Spørgsmaal, som er Hovedgenstanden for den nedsatte Kommissions Opgave, Spørgsmaalet om, hvor stort Tilstudet maa være, for at det Maal kan naas, som man kan paalægge en Teaterchef at tilstræbe og forlange, at han skal naa. I denne Henseende underordner jeg mig Resultatet af de Mænds Erfaringer, som have Sæde i denne Kommission, og som repræsenterer alle Sider

af Teatrets Virksomhed. Det vil ikke kunne forundre, at Kommissionen ikke er færdig. Jeg tror ikke, at nogen af de mange Kommissioner, der ere nedsatte under mit Ministerium f. Eks., har arbejdet hurtigere, og jeg tror ikke, at denne Kommission har kunnet arbejde hurtigere, end Tilfældet er. Det ligger baade i, at der er mange Ting, der skulle undersøges, og derti, at de Mænd, man sætter ind i en saadan Kommission, ikke kunne ofre hele deres Tid dertil, da de have meget andet at bestille. Jeg er selv Formand, men naturligtvis har jeg anset mig berettiget til ikke at være Formand i Underudvalgene. Der er en bestemt Tradition for, at det ikke kan forlanges af mig. Udvalgets Arbejde er efter de stadige Oplysninger, som komme til mig derom, fretdet godt frem, og hvis der er indtraadt en Standsning i den allersidste Tid, er det kun paa Grund af Udvalgsformandens Sygdom. Denne Standsning skal det være mig magtpaaliggende snarest mulig at hæve; Indsænkningen kan jeg naturligvis ikke hæve, den kan ramme ogsaa en anden, der indtræder som Formand. Men saaledes staar altsaa Sagen, at der ikke endnu er nogen Basis for mig til at stille andre Forslag i Stedet for mit eget eller Flertallets eller Mindretallets. Jeg er derfor ikke i Stand til at bringe den Strid, der her er, til Løsning. Den ærede Ordfører kom jo ganske vist ved Siden af dette Spørgsmaal — hvorom jeg nu mener at have sagt, hvad der var nødvendigt at sige — ind paa at rette nogle Angreb paa Teaterchefen. Lige over for dette har jeg kun den almindelige Betragtning at gøre gældende, at Teaterchefen ganske vist i en Henseende har en Stilling, der er forskellig fra andre Embedsmænds. Man kan spørge: Kan og skal man stille den Fordring til ham, at han skal naa et vist økonomisk Resultat, at han skal skaffe Balance, eller at han skal skaffe Balance med et vist Tilstud, og forlange, at han, naar han ikke kan naa det, maa dige, for at en anden kan prøve derpå? For at vide, hvilke Fordringer man i saa Henseende maa stille, maa man imidlertid nødvendigvis afvente den Opgørelse, som nu vil blive forelagt fra jagkundig Side. I alle andre Henseender mener jeg derimod, at en Teaterchef ikke kan være anderledes stillet end andre Embedsmænd. Med Hensyn til det Spørgsmaal, om Alder og Helbred gør ham egnet til Stillingen, maa han bedømmes som enhver anden Embedsmand. Med Hensyn til Spørgsmaalet, om han som Leder har — bortset fra, hvad jeg allerede har omtalt — gjort sig skyl-